

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Böteborgska Magazine.

Torsdagen, den 17 April 1766.

Slutet af föregående nummer.

„Ryno, sade Ullin, är ihop med sine sädgars värdsiga gestalter: med Erachal och Erenmor. Han är nedfald — Han är blek — Han ligger på Lena fält.“

„Så föll den snabbaste på wäbjobanen? sade Konungen. Hvarföre föll den unge Ryno? Sof då sött på Lena; Fingal skal snart se dig. Snart skal min röst icke höras mer, och mine fotspår icke synas mer. Skalderne låra beprisa Fingals namn: stenarne * göra mig namnkunnig. Men, Ryno, du har icke upleswat din ära. Ullin, rör på harpan för Ryno: säg, hvad han skulle blifwit. Farwål! Ej mer skal jag styra din pil. Du som warit så sager; jag ser dig icke — Farwål!“

„Hvilken kämpe är i denna mörk-gröna grafwen? begynte Fingal. Fyra stenar med deras mossiga toppar stå där, och utmärka dödens tränga hus. † Låt min Ryno hwila här bredewid, och blifwa den tappres granne. Ullin, stung om forntiden. Påminn dig denna grafwens mörke inwånare. Om de i den tappres fält aldrig flytt ifrån faran, skal min son hwila med dem på fältet Lena, wida från hans wänner.“

Ullin berättar nu för Fingal omständeligen, at de tyfste i denna graf woro et par herrar, som fält hwarannan uti ewiges kamp. „Din Son, o Konung af Morven, kan hwila här med desse kämpar.“

D

„Ja

* Dswan på de aflednas grafwar sattes en eller flere stenar, såsom wi rättnu få se närmare.

† De gamle Skottars begravnings sätt utför Herr Macpherson på et annat ställe således: Man brynade en graf, ser eller otta fot djup: man öfwerdrog botnen med fint ler, och lade därpå den aflednes kropp. War han Krigsmann, lades hans swärd och spetsarne af 12 pilar bredewid. Här öfswanpå åter et hwarf ler; hwarest man lade hjorte-hornet, såsom bilden af jagt. Alt betäcktes med en fin mylla, och fyra stenar uprestes wid ändan, at gifwa grafwens widd tillänna.

„Ja här skal min son hvila, sade Fingal. Fyllan och Fergus! förer hit Drla. Ryro skal ej ligga utan life i jorden, då Drla är wid hans sida — Hvila, du yngste af mine söner! hvila, o Ryro, på lena. Wi stole och dö; ty frigarens måste en gång falla.“

„Gaul och Ossian suto med Swaran, på den insluta gröna stranden. Jag rödde harpan til at förlusta Konungen. Men han war inder i synen. Han wände sina röda ögon bortåt lena. Hjerten sorgde sit folk.“

„Nu samlade sig hjeltarne ihop til gästebäder. Tusende gamle eller brunnno för vinden. Dryckes kärften gingo omkring. Och frigsamners hjatar klarnade af glädje. Men Konungen af Lochlin war emt, och sorg rödnade uti hans stolta ögon. Han wände sig ofta åt walplatsen, och påminnte sig at han föll.“

„Fingal lante sig på sine faders stölb. Hans grå hår-lockar fladdrade sagfligen i wädret, och tindrade för den klara natten. Han sag Swarans oro, och sade til den förnämste Skalden:“

„Sjung, Ullin, sjung fridens song, och stilla min själ efter slagtingen, at mit öra må förgåta wagnens gny. Och låt hundrade harpor wara när, til at sägna Konungen af Lochlin. Aldrig gick någon trumpen från Fingal — Låt dit ansigte lysa af glädje, Konung Swaran, och dit öra förlustas i harpan. Förkräckelig, såsom stormen från dit haf, har du utbredd din tapperhet: din röst war lik tusendes röst, när de äro i träffning. Hissa i morgon dina hwita segel, du broder af Agandecka — Eller tycker du om at säga? på det du må dö ärad, såsom solen hwilken går ned i wester.“

„Konung af Morven, sade han: aldrig skal Swaran säga med dig. När skal jag lysa mit spjut, såsom den ädle Fingal? Wi hafwe sagt, o frigare! Låt Skalderne prisa honom, som wunn, för framtiden — Många flapp från Lochlin hafwa dock mist sine kämpar på lena! Sag dem emot, och war Swarans vän. När dine söner komma til de mossiga tornen i Gormal; låra de tilbuda mig at slå uti dalen.“

„Hwarken dina flapp, swarade Konungen, skal Fingal taga, ej heller dit land. Morvens ökn är nog för mig, med alla des hjortar och flögar. Far på dina wägar tillbaka, du ädle broder af Agandecka. Utsprid dina hwita segel för morgonens stråle, och drag tillbaka til de genljudande högder om Gormal.“

„Säll
Det är Ossian, som tolar.
Gormal war Swarans residence på Lochlin.“

„Säll! vare din ståt! sade Swaran. I frid är du wärens wind: i frig, bergs stormen. Lag nu min hand i wänskap, du ädle Konung af Norwen. Låt dine Skaldar forja dem, som föllo. Låt Irland begrafwa Lochlins söner, och upresa de mossige stenar öfwer deras fragd. Så at nordens barn här- efter kunna se det ställe, där deras förfäder sågtat; och någon jagare må säga, då han stödjer sig på en mossig grift: här sågtade Fingal och Swaran, de forne hjeltar. Så skal han säga, och wårt namn råka för allid.“

„Swaran! sade Fingal: i dag är wårt wyte alreastorst. Wi fara bort såsom en dröm. Innet ljud lårer blifwa på våra tumte-sålt. Wäre griffter låra förlora sig i marken. Jagaren får ej weta wår hwilo-plats. Wåra namn kunna höras i songen, men wår wapne-styrka uphörer.“

„Ullan, Carril, och Ullin! I weten om hjeltar, som äro icke mer til. Sjunger för oss om förre tider. Låter natten tillbringas i klangen, och morgonen återkomma med fragd.“

„Wi songo för Konungarne, och hundrade harpor åtsåglade wår röst. Swarans ansigte sken, såsom den fulle månen på himmelen, när molnen förswinna.“

„Morgonen kom dalrande med strålar från öster. Swarans horn hördes öfwer lena, och sönerne af hafwet samlade sig rundt om ——— Dyfte och bedröfwade stego de på wågen, och en stående wind war bakom seglen. Hwite, såsom dimban på Norwen, floto de utefter sjön.“

När Swaran således affeglat hem före; låt Fingal anställa jagt. „Roper fram; sade han, mine jagt-hundar. Fyllan, och Anno ——— Men han är här icke: min son hwilar på dödens säng. Fyllan och Fergus, blåser i mit horn, at glädjen af jagt må resa sig ——— Det gälla ljudet spribde sig ut öfwer Fogen. Tusende hundar sprungo upp på en gång, och soro öfwer den fördelte marken. En hjort föll för hwar hund. En föll på Rhinos graf; och Fingals sorg kom åter. Han såg, huru stilla stenen låg öfwer den, som war den förste på jagt. Aldrig skal du stiga upp, o min son! Snart blifmer din grift öfwerhögd, och snart wärer gräset öfwer din graf frodigt. Sönerne af den swage Kola gå där förbi, och ej weta at den mächtige ligger där.“

Nedan jagten påstod, kom Fingal bort til den grottan, där Euchullin låg fördold af blygsel för Fingal, hwilken åtgärd rättwades til at bringa saken på Irland til rätta, sedan Euchullin sågtat olyckeligen emot Swaran, hwarom N:o 4 förmåler. „Fingal, sade han, jag war allid segersfall uti andra

bardalekar. Men håbanester skal du segra, sade Fingal: många fälttog
 wänta ännu på Cuchullin — Oscar! befall hit hjortarne och låt laga til,
 at wåre wänner måga förnogas af wår närward. Wi suto, wi plågade oss,
 och wi söngo. Cuchullins själ kom sig före, och glädjen lyfte i hans ansigte."
 Gåstabad hölls intil morgonen. Fingal stod upp och skakade spjutet. Han
 gick först bortåt lena fälter, och hans sold följde efter. „Görer segel, sade
 han, och snapper upp windarne, som komma från lena — Wi stego på
 wågen med songer, och foro med glädje öfwer det fradgande hafwet."

Stads-Nyheter.

Inkomne äro Skepparne David Spence ifrån Dysard med fyrtol, James Davie
 ifrån Newcastle med stenkol, Walter Brown ifrån Ely med karlast, och David No-
 watt ifrån Aberdeen med dito.

Utgångne äro Skepparne Håkan Olsson, Jacob Ohman, Alexander Berg til Ham-
 burg med sill, järn och tran, James Addison til Lieth, och Ralph Gibson til Berwick
 med järn och bräder.

Små Kyrko-tidningar.

I Domkyrko-Församlingen äro födde 5 gosse- och 4 flicko-barn: Wigde Backus-
 karlen Johan Johansson Engström och Pigan Brita Jacobsdotter: Döde 5 barn,
 af kiftosta, hetlig feber och slag.

I Tyska Församlingen födt et barn.

I Kronhus-Församlingen är födt et barn: Wigde Handlangaren Hans Nord-
 gren och des Fästewinna Brita Hansdotter: Dödt et barn, af slag.

Hof-Marskalkinnan, Fru Grefwinnan Sara Christina Sparre, född Sablgren,
 den 24 Junii 1723, afled den 14 uti innewarande månad klockan 11 förmiddagen,
 af långsam tårande sjukdom.

Rundgörelser.

En resande man, som äger en rymlig chaise för 2 personer, och tänker, i slutet af
 denna vecka, fara up til Stockholm, åstundar följeslagare: widare underrättelse er-
 hålles på Boktryckeriet.

Först uti nästkommande Maji månad blifwa, här på Stadens Auctions Kamare,
 försälde diverse Francka och Latinska exemplar, in- och oinbästade, därpå kan erhål-
 las catalog hos Herr Carl D. Swensson på Kyrkogatan, samt exemplaren tillika hos
 honom kunna beses, när så åstundas: äfwenledes finnas på samma ställe åtskilliga
 forter tulipan- och hyacint- blomster-lötar.